

Vas Lajos

KÖZÖSSÉG ÉPÍTÉSE A SZOLGÁLATTEVŐK KÖZÖTT A GYÜLEKEZETEKBEN

És amikor Jakab és Kéfás meg János, akiket oszlopoknak tekintenek, felismerték a nekem adott kegyelmet, megállapodásul kezet adtak nekem és Barnabásnak, hogy mi a pogányokhoz menjünk, ők pedig a körülmeíteltekhez (Gal 2,9)

Mindannyian szeretnénk olyan gyülekezetben élni, ahol folyamatos a közösség növekedése – lelki, fizikai, szellemi és létszám szempontjából egyaránt. Hogyan valósulhat ez meg?

A hívő és mindennapi életünk egyik fontos alapelve, hogy társas lények vagyunk, egymásra vagyunk utalva! Nem tudunk mindent mi magunk megcsinálni az életünk különféle területein, szükségünk van em-

bertársaink munkájára. Gondoljuk végig egy napunkat, hányféle szolgáltatást, támogatást veszünk igénybe...

Ugyanezt az alapelvet láthatjuk a Bibliában, mind az Ó-, mind az Újszövetségben is. Gondoljunk végig néhány történetet a Bibliából!

- ◆ Jetró tanácsa Mózesnek (2Móz 18,13–26)
- ◆ Dávid hősei (2Sám 23,8–39; 21,15–17; 1Krón 12)
- ◆ A 70 vén kiválasztása (4Móz 11,16–29)
- ◆ Józsue szolgálatba indulása (Józs 1,12–18)
- ◆ Nehémiás falépítése (Neh 3)
- ◆ Egymás támogatása a harcban (1Krón 19,11–13)
- ◆ A 12 tanítvány kirendelése az evangélium hirdetésére Jézus Krisztus által
- ◆ A hét diakónus kirendelése (ApCsel 6,1–6)

„A több személy által végzett munka csökkenti a stresszt, a nyomást és a frusztrációt.”

Miért fontos ennek a bibliai (és hétköznapi) alapelvnek az alkalmazása a gyülekezeti életben?

1. Szeretnénk, ha több lelki/fizikai/szellemi munka lenne elvégezve. Például Jetró tanácsára gondolva: Mózesnek mai becslések szerint milliós nagyságrendű népet kellett a pusztán keresztülvezetnie. El tudjuk képzelni, mennyi panaszt, konfliktust kellett rendeznie, és milyen megkönnyebbülést jelentett a számára, amikor talán száz vagy ezer új segítője akadt az ítékezésben.
2. Ha kevesebb területre kell figyelned, összeszedettebb lehetsz, és jobb minőségű munkát tudsz végezni. Jobban oda tudsz figyelni a saját felelősségedre! Erre hamar rájöttek a jeruzsálemi apostolok is, amikor az asztalok körüli munkák irányítására kirendelték a hét diakónust (ApCsel 6,1–6).
3. A több személy által végzett munka csökkenti a stresszt, a nyomást és a frusztrációt. Isten jól látta Mózes terheit is, ezért rendelt mellé 70 vént Izrael lelki-szellemi terheinek hordozására (4Móz 11,16–29).
4. Ha többen végeznek egy munkát, sokkal gyorsabban halad előre a munkavégzés. Gondoljunk a jeruzsálemi fal helyreállítási munkáira Nehémiás korában: mennyi idő alatt végzett volna egyedül Nehémiás? Olvassuk el, hányan segítettek neki, a Nehémiás könyve 3. fejezetében!
5. Különösen vezetői szolgálat esetén fontos a kollektív döntéshozatal: ha több vezető vizsgál meg egy kérdést – minden szempontból körüljárva a témát –, sokkal nagyobb lesz az esélye a bölcs és körültekintő döntéshozatalnak, mint ha egy lelkipásztor vagy gyülekezetvezető egy személyben döntött volna egy nehezebb kérdésben.
6. Nagyon fontos lenne, hogy a különféle szolgálati területekre az adott feladat elvégzéséhez szükséges tehetséggel/talentummal/adottsággal/lelki ajándékkal rendelkező személyeket rendeljük ki munkát végezni! Így lehet biztosítani, hogy az adott feladat jó minőségben legyen elvégezve (Róm 12,6–8).
7. Ha egy terhet, feladatot nem egyedül kell elvégeznünk, ez felbátorít, megerősít bennünket!

8. A közösség támogatására azért is szükségünk van, mert időnként elfáradhatunk! Még Dávid király is járt így nemegyszer: 2Sám 21,15–17.
9. Amikor keressük az együttműködést a testvéreinkkel, a felelősségérzetünket és igyekezetünket is kifejezésre juttatjuk a gyülekezet építése és a misszió irányában: szépen, hatékonyan, jó minőségben, időben akarjuk a felmerülő feladatokat teljesíteni!
10. Amikor – mint vezetők – a munkamegosztásra, a következő nemzedék kinevelésére, vezetői felkészítésére gondolunk, azt is kifejezzük vele: gondolunk a vezetőváltásra, ha valami oknál fogva már nem leszünk a gyülekezetben mint vezetők. Ezt tette Jézus Krisztus a 12 tanítvánnyal, de gondolhatunk más vezetőváltásra is: Mózes → Józsué, Illés → Elizeus, Dávid → Salamon, Pál apostol → Timóteus stb.

Milyen általános alapelvei/előfeltételei vannak az Isten akarata szerinti gyülekezeti közösségi élet (munkamegosztás) kialakulásának?

- ◆ A másik személyét, képességeit, talentumait, lelki ajándékait, tehetségét elfogadni, megbecsülni, értékelni. Az iránta való bizalmunkat leginkább azzal tudjuk kifejezni, ha megbízuk a gyüleke-

„Vezetőként gondolnod kell arra az időszakra is, amikor – valamilyen oknál fogva – már nem lehetsz jelen az adott közösségben.”

zetben a képességeinek leginkább megfelelő területen felelősségteljes szolgálat végzésével!

- ◆ Vágy a közösség építésére: a külső-belső misszió csak a szerető közösség épülésével párhuzamosan, együtt tud fejlődni!
- ◆ Amikor másokat is engedünk szolgálni (vállalva az esetleges hibázásokat), ki akarjuk fejteni vele azt a vágyunkat, hogy nem egymagunk akarunk mindent egy személyben elvégezni: helyet adunk a számukra, hogy fel tudjon növekedni a szolgálatban a következő nemzedék is!
- ◆ Alázatra van szükség ahhoz, hogy elismerjük: nincs minden lelki ajándék, talentum a mi birtokunkban, ami a gyülekezet építéséhez vagy a misszió végzéséhez szükséges lenne! Amikor így lépünk (készek vagyunk másokat is felkészíteni, megbízni a szolgálatra), egyrészt kifejezzük a növekedés iránti vágyunkat!
- ◆ Másrészt ez annak is a kifejezése lehet, hogy Isten országában rend, megfelelő keretek, világos és átlátható utak, illetve szervezettség uralkodik (Kol 2,5; 2Kor 13,11).
- ◆ A közösségi élet építéséhez egy szív, egy lélek (egy érzület) szükséges (Fil 2,1–3).

Vezetőként gondolnod kell arra az időszakra is, amikor – valamilyen oknál fogva – már nem lehetsz jelen az adott közösségben. Végzed a vezetőképzést? Lesznek utánad olyan személyek, akik folytatni fogják a szent munkát?

Van egy rendkívül érdekes és nehéz, kihívásokkal teli, közösségünkben ritkán feltett kérdés, melyre próbáljuk megkeresni a választ:

Hogyan valósulhat meg egy élő és hatékony vezetői közösség létrehozása a gyülekezet főállású és civil szolgálattevői között a gyülekezetben és az ifjúságban?

Az újszövetségi időkben nem aszerint történt meg a szolgálatok felosztása, hogy ki dolgozik fizetett főállásban, és ki nem. Ennél sokkal fontosabb alapelvek jöttek számításba:

A szolgálattevőket Isten Szentlelkének elhívása alapján rendelték ki, nem emberi elképzelések, számítások alapján (ApCsel 13,1–2; Gal 1,1).

Elfogadták és tiszteletben tartották egymás elhi-

vását, lelki ajándékait (Gal 2,6–8).

Ez az alapelv a munka- és szolgálati területek felosztásában is megmutatkozott (Gal 2,9).

Az Ef 4,11 beszél apostolokról, prófétákról, evangélistákról, pásztorokról és tanítókról. Feladatuk Krisztus testének építése. Minél több lelki ajándék építi együtt a gyülekezetet, annál kiegyensúlyozottabb lesz a gyülekezet növekedése.

A szolgálatokra való megbízásoknál a lelki ajándékokat (Róm 12,6–8; 1Kor 12,7–10.12–28; Ef 4,11), talentumokat, tehetséget, megfelelő képességet, Istentől való elhívást kellene az adott személyeknél az illetékes vezetőknek fel- és elismerniük, majd megfelelő felkészítés után kirendelniük az adott szolgálatra.

Ne keverjük össze a Lélek gyümölcsét (Gal 5,22–23) a lelki ajándékokkal, mert a Lélek gyümölcse nem feltétlenül predesztinál mindenféle szolgálat végzésére. Például akármilyen áldott életű, Lélek gyümölcseivel teljes egy személy, nem tud építő módon tanítani, ha nem adatott neki a közösség előtti viselkedés, a bölcs beszéd ajándéka (1Kor 12,28; Róm 12,7). Bármilyen hívő ember vagyok, hiába szeretnék prófétálni, ha nem kaptam meg ezt az ajándékot a Szentlélektől (1Kor 12,28; Róm 12,6). Komoly hívőként szeretnék gyógyítani másokat, de ha nem adatott a gyógyítás lelki ajándéka, igyekezetem csak jó szándék marad csupán (1Kor 12,28). Bármennyire telve van valaki a Lélek gyümölcseivel, nem lesz alkalmas vezetői szolgálatra, ha nem kapta meg a kor-

„A gyülekezeteket az újszövetségi időben helyi presbiterek, diakónusok vezették, a munka terhét megosztva egymás közt.”

mányzás lelki ajándékát is (1Kor 12,28). Ha nem adatott a könyörület, gyámolítás ajándéka (1Kor 12,28; Róm 12,8), ne legyenek a diakóniai bizottságban, ahol rászorultak, elesettek támogatásáról van szó folyamatosan! A megbízásnak/kirendelésnek szinkronban kell lennie az Istentől jövő kiválasztással, elhívással és a hozzá tartozó (szolgálat végzéséhez szükséges) lelki ajándékokkal.

Mi az adott gyülekezet feladata a fentiek alapján?

Létre kellene hozni – ha nincs – a civil (munka/tanulás mellett ifjúsági vagy másfajta vezetői szolgálatot végző) és a hivatásos (lelkipásztori) szolgálatok közötti összhangot! Ez a jövőkép (folyamatos fejlődést biztosító együttműködés) megalkotását jelenti.

Más szóval fogalmazva: a hivatásos és civil szolgáltatók szolgálatának integrálását a további fejlődés érdekében!

Mindannyian tisztában vagyunk vele: a lelkipásztorok misszióhoz való hozzáállása, képessége, adottságai, véleménye a misszióról meghatározó jelentőségű a gyülekezet életében, annak minden áldásával, de kockázatával és veszélyeivel is! Felmerülhet a kérdés ezzel a rendszerrel kapcsolatban: Fel nőnek-e a lelkipásztorok mellett levő civil személyek a vezetésre? Tudnak-e megerősödni, látást nyerni, tüzet fogni az adott lelkipásztortól? Nyilván minden gyülekezetben más és más a helyzet.

Megfelelő mentorlás, bátorítás, lelkesítés, missziós látás, jó példamutatás és együttműködés híján lelki-szellemi értelemben elsatnyulhatnak, leépülhetnek, súlytalanú válhatnak a lelkipásztorok mellett levő civil vezető személyek és a lelki ajándékaik is.

Olyan civil vezető személyekre is szükség lenne a gyülekezetek vezetésében (a főállású lelkipásztorok mellett, nem helyett), akik átérezve és felvállalva a vezetés felelősségét és súlyát, isteni elhívással rendelkezve képesek lennének akár egy gyülekezet vagy egy misszió teljes hatáskörű, áldásokkal teli, eredményes irányítására szükség esetén – függetlenül attól, hány órát dolgoznak mellette a munkahelyükön...

A fennálló probléma jelenleg kettős – ilyen szempontból – a gyülekezeteink életében:

A főállású lelkipásztorok mellett levő civil vezetők/lelkimunkások nehezen tudnak felnőni a lelki felnőttkorra (a fentiekben leírt lelkületre és hozzáállásra) a vezetésben.

A lelkipásztorok szolgálatával szemben pedig rendkívül magas és sokrétű gyülekezeti elvárások vannak támasztva. Ennek vagy meg tud felelni egy lelkipásztor, vagy nem. Nyilván utóbbi esetben jöhetnek a problémák...

Amikor különféle okokból eltávoznak a lelkipásztorok egy gyülekezetből, nagy és nehezen betölthető űr marad utánuk (főleg a jól munkálkodó lelkipásztorok után). Ennek általánosságban véve az a fő oka, hogy gyakran nem marad utánuk egy ütőképes, általuk kiképzett, Istentől való elhívással és látással rendelkező vezetői gárda, akik önállóan is képesek lettek volna a közösség életét hasonló nagyságrendű áldással és hatással továbbvinni, mint a lelkipásztor. Vagyis eltávozásuk után mindig lelki veszteségek keletkeznek az adott közösségben. Ennek a mértéke egyrészt attól függ, hogyan munkálkodott az adott lelkipásztor korábban, másrészt voltak-e felkészítve vezetők arra az esetre, ha a lelkipásztor valamilyen ok miatt eltávozik.

A misszió eredménye nem csak attól függ, hogy valaki főállásban, teológiai végzettséggel – vagy anélkül – vezeti a gyülekezetet vagy a missziót! Istentől való elhívást kaphatnak civil személyek is különféle szolgálatok végzésére.

Nagyon hiányzik a gyülekezeteinkben a civil szolgáltatók vezetőképzése, mely legalább az alábbi gondolatokat jelenti:

- ◆ Intellektuális vezetői ismereteink bővítése
- ◆ Lelki vezetői elhívásunk megerősítése
- ◆ Együttes lelki-szellemi felkészülés a vezetői és missziós szolgálatok végzésére, együttes és kölcsönös formálódás egymás által
- ◆ Egymás iránti bizalom, testvéri kapcsolatok megerősödése
- ◆ Isten akaratának megismerése, a LÁTÁS elvétele
- ◆ Egymás iránti bizalom felépülése, megerősödése

Vége le kellene ülni a helyi vezetőknek, és felkészíteni/kirendelni felelős vezetői szolgálatra olyan helyi személyeket, akik nemcsak készek odaszánni az életüket Krisztus követésére, hanem továbblépve akár alkalmassá válhatnak a gyülekezet különféle szintű vezetésére is!

A gyülekezeteket az újszövetségi időben helyi presbiterek, diakónusok vezették, a munka terhét megosztva egymás közt (Fil 1,1; 1Tim 3,1–13). Melléjük ott voltak a szolgálatban az apostolok, próféták, pásztorok, evangélisták és tanítók is (Ef 4,11–13).

„A meghívott lelkipásztorokat lelki ajándékaik és képességeik, adottságaik szerint kellene beépíteni a gyülekezet presbitériumába.”

Be kell vallanunk azonban: nem minden főállású lelkipásztor kapta meg ma sem a pásztorlás (felemelés, irgalom, könyörület stb.) ajándéka mellé a kormányzás (határozott döntések meghozatalára való képesség, emberek vezetésének, szolgálatok és missziók szervezésének, összefogásának stb.) lelki ajándékát is! Pedig gyülekezeteink többsége azt várja el a mai főállású lelkipásztoroktól, hogy mindenhez értsenek, mindent jól vezessenek (nem tudjuk, a teológián a leendő lelkipásztorok tanulnak-e, és ha igen, milyen szintű vezetéselméletet)...

A meghívott lelkipásztorokat ezért lelki ajándékaik és képességeik, adottságaik szerint kellene beépíteni a gyülekezet presbitériumába (ha már vannak avatott tisztségviselői a gyülekezetnek), illetve a vezetőségbe (ha nincsenek még avatottak). Ez azt jelentené, hogy ha az adott lelkipásztornak valamire nincs lelki ajándéka, talentuma, tehetsége, adottsága, azt nem kellene végeznie! Ez természetesen egy rendkívül felelősségteljes döntést igényel mindkét fél részéről! Ha azonban van lelki ajándéka a kormányzásra (is) a lelkipásztornak, legyen ő a közösség egyik felelős vezetője! Sajnos, a jelenlegi általános gyülekezeti hozzáállás (mindenért ő legyen a felelős) a mai baptista gyülekezetek (misszióval kapcsolatos, elkényelmesedett) kultúrájának meghatározó része.

Amikor azonban kizárólag egy fizetett lelkipásztorról várjuk a helyi misszió irányítását, a látás elvételét, nagy kockázatot vállalunk: mivel a lelkipásztorokkal szemben magasak az elvárások (amit nem nehéz nem teljesíteni...), a problémákat látva jöhetnek a gondok, a felelősségre vonás...

Gondoljunk ennek az egyszemélyi vezető lelkipásztoros struktúrának a veszélyeire: például ha egy lelkipásztor egyedül végzi akár a gyülekezet, akár az ifjúság vezetését (és egyházunkban, főleg a kisebb gyülekezetekben ez a meghatározó), akkor az eredményben egy személy teljesítménye fog megmutatkozni, nem például három–négy vezető személyé.

Nézzük meg Jézus Krisztus életét: Jézus Krisztus földi szolgáló életének csak körülbelül a felében hirdette az evangéliumot, gyógyította a betegeket stb.

A másik felében nagyon intenzív módon 12 személyt (vezetőket, apostolokat) készített fel a jövőbeli missziómunka végzésére/vezetésére, amikor már ő nem lesz itt a földön...

Milyen válaszokat kapnánk a mai felső gyülekezeti

vezetőktől, lelkipásztoroktól, ha feltennénk a kérdést nekik: „Mennyit foglalkoznak, kedves testvérek, a vezetőképzéssel, vezetői utánpótlás nevelésével?”

Sajnos, sok esetben nincs bizalom a civil személyek iránt (tisztelet a kivételnek)! Tanfolyam-szerűen hosszabb távon képezni, lelkileg formálni, élő missziós vezetői közösséggé alakítani egy tanulni, fejlődni akaró új generációt a lelkipásztor vagy a gyülekezet felső vezetői által ritka, mint a fehér holló...

El lehet gondolkodni azon a kérdésen is, hogy mivé válhattak volna sok helyen egyházunk gyülekezetei, ha a lelkipásztorok vagy a gyülekezet vezetőik komolyan vették volna a vezetői utánpótlás kinevelését.

A feltörekvő ígéretes nemzedéknek sokkal több támogatást, megbecsülést, elfogadást, mentorlást, bizalmat kellene kapnia mindenütt – nem érdemtelenül! –, hogy időben átvehessék ideiglenesen vagy véglegesen a vezetői stafétabotot – ha például a lelkipásztor elmegy...

Hány kis létszámú szórvány szenved a lelkipásztor jelenlétének hiányában, ahol megfelelő helyi vezető testvérek sincsenek? Milyen jövő vár ezekre a gyülekezetekre?

Látunk nagyszerű ugartöréseket áldott életű misz-

„Az ifjúság felső vezetőinél nem a főállás, a teológiai végzettség kell hogy fontos legyen, hanem az Istentől való elhívás és képesség az ifjúság vezetésére.”

szíómunkás testvéreinktől, és azt vesszük észre, hogy az általuk létrehozott gyülekezetek jelentős százaléka mára megszűnt létezni...

Mi az oka ennek a fentiekben részletezett jelenségnek? A Bibliában legalább egy választ találunk erre a problémára a Tit 1,5-ben. Pál apostol jól látta azt a veszélyt, hogy ha nem képezik ki/hatalmazzák fel a helyi civil személyeket a helyi missziómunka végzésére – az apostoli munka befejezése után –, a gyülekezetek jövője kerül veszélybe! Sok helyen országunkban is elmaradt (a helyi gyülekezetekben) a különféle lelki ajándékokkal rendelkező, Krisztus ügye iránt elkötelezett civil vezetők felkészítése, kirendelése és felhatalmazása a helyi missziómunka végzésére – a sokféle feladattal leterhelt lelkipásztorok munkájának támogatására, kiegészítésére. Itt nemcsak a Bibliában említett presbiterek kirendelésére, hanem az általánosságban vett különféle szintű gyülekezeti vezetőképítésre gondoljunk!

A fent említett gondolat általánosságban véve is igaz: valami oknál fogva a helyi gyülekezeteink jelentős részében nem tudott kialakulni az a Krisztus és a helyi misszió iránt elkötelezett, lelkes, tőzzel teli, civil, kétkezi munkás vezetői réteg, akik akkor is továbbvitték volna a helyi misszió ügyét, ha a lelkipásztorok vagy a missziómunkások – leterheltségük vagy hiányuk folytán – nincsenek vagy nem lehetnek jelen...

A gyülekezeteknek a következő vezetői területeken gondolkodásmódot kellene váltaniuk a lelkipásztorakkal együtt:

- ◆ A felnövekvő nemzedék Krisztust szolgálni kész tagjait felkészíteni a különféle szintű szolgálatok végzésére.
- ◆ A lelkipásztor és a civil vezetők szolgálatát integrálni a gyülekezeti életben a felismert lelki ajándékaik szerint.

Mindezek alapján hadd legyen még néhány megfontolásra javasolt alapelv például a gyülekezeteinkben stratégiai jelentőségű ifjúsági szolgálatok vezetésével kapcsolatban:

- ◆ Az ifjúság felső vezetőinél nem a főállás, a teológiai végzettség kell hogy fontos legyen, hanem az Istentől való elhívás és képesség az ifjúság vezetésére. Az igyekezet a többre jutásra, növekedésre az ismeretben (vezetőképítő tanfolyamok stb.). Ha valakit Isten elhív erre a szolgálatra, annak ez nem jelent terhet!

- ◆ Akik ifjúságot vezetnek (vagy akarnak vezetni), azoknak őszintén kellene válaszolniuk az alábbi kérdésekre:

1. Van-e elhívásuk Istentől az ifjúság vezetésére?
2. Mire kaptak jogosítványt, felhatalmazást (lásd Mózes elhívása), vagyis van-e Istentől való látásuk, vezettetésük azzal kapcsolatban, hogy Istennek mi az akarata, Isten milyen missziókat akar bízni a fiatalokra, milyen csoportokat akar elérni általuk?

- ◆ Vagy várják az ifjúsági vezető lelkipásztor érkezését, hogy ő mondja meg ezeket nekik? Szilárd meggyőződésem, hogy ez egy hibás út, mert Isten kész kijelenteni az ő akaratát a helyi vezetőknek is!

1. Készek-e és képesek-e elindítani a fiatalokat a missziók végzésére?
2. Van-e Istentől való tűz, odaszánás és áldozatkészség bennük mindent megtenni az elveszett fiatalok eléréséért?

Ha nincsenek ilyen fiatal vezetők – de ez érvényes a leendő gyülekezeti vezetőségi tagokra is –, el kell kezdeni leülni a továbblépésre, áldozathozatalra és Krisztus-követésre kész fiatalokkal! Együtt felkészülni velük a VEZETÉS szolgálatára.

Ha a gyülekezetet folyamatosan akarjuk építeni, folyamatosan kell az alábbi képzéseket folytatni:

- ◆ Barátkozók órája (Isten iránt érdeklődőknek, törekvőknek)
- ◆ Tanítványképzés (újonnan megtérőknek/beméritkezőknek)
- ◆ Csoportvezetők, szolgálattelvők vezetői felkészítése
- ◆ Felkészítés a presbiteri, avatotti, gyülekezetvezetői, lelkipásztori szolgálatok végzésére

Hadd legyen vizuálisan is ábrázolva, amiről eddig szó volt!

„Isten áldja és vezesse a gyülekezetünk vezetőit, hogy a gyülekezet fejlődése ne csak a lelkipásztor meglététől függjön...”

Klasszikus gyülekezetvezetési modell (főleg kisebb településeken stb.)

Lelkipásztor (főállásban)
Vezetőség (meglevő helyi civil vezetők, ha vannak)
Gyülekezet

A tanulmány javaslata a módosított gyülekezetvezetési modellre: a lelkipásztor nem minden szolgálat fölé lenne helyezve (nem a többi vezető helyett vezetne automatikusan), hanem a meglévő szolgálatok kiegészítésében (a többi vezető mellett) szolgálna lelki ajánlékai szerint:

Gyülekezet Presbitériuma / Vezetősége, a lelkipásztorral együtt (2 + 1 terület esetén)		
Meglevő civil vezetők által felügyelt szolgálatok (Például, 1. számú presbiteri csoport)	Meglevő civil vezetők által felügyelt szolgálatok (Például, 2. számú diakónusi csoport)	Meghívott lelkipásztor, aki a lelki ajándékai szerint betölti a hiányzó szolgálatokat (valószínűleg 3. presbiteri csoport)
Gyülekezet		

Megjegyzés: Ez nem azt jelenti, hogy ha például tízfős a vezetőség, a lelkipásztor a többi kilenc fővel azonos szinten van! Szűkebb (presbiteri/diakónusi) csoportok élén állhatnak a lelkipásztor vagy presbiter/diakónus testvérek, a munka jellegét besorolva egy-egy csoportba. A csoportok megfelelően együttműködve alkothatnak a gyülekezet vezetőségét. Erre a munkamegosztásra főleg akkor lenne szükség, ha sok az ügyintéző a gyülekezetben/misszióban. Egy közepes gyülekezetben tehát például legalább egy presbiteri és egy diakónusi csoport lehetne létrehozva. Az ifjúságok vezetői struktúrája

Klasszikus ifjúság vezetési modell (hagyományos gyülekezetekben)

Ifjúsági vezető 1. (meglevő civil vezetők)	Ifjúsági vezető 2. stb. (meglevő civil vezetők)
Ifjúsági tagok	

Ifjúság vezetési modell (hagyományos gyülekezetekben, ahol nincs ifjúsági vezető)

Lelkipásztor (főállásban), aki az ifjúság vezetője is
Ifjúsági tagok

A Debrecenben 1993-ban létrehozott ifjúság vezetési modell lényege

Ifjúsági lelkipásztor (főállásban)
Ifjúsági munkatársak (civil fiatalok)
Ifjúsági tagok

A Tanulmány javaslata egy új ifjúsági vezetőség struktúrájára, a hivatásos és civil szolgálatok integrálására, ifjúsági lelkipásztor esetén

Ifjúság Vezetése (2 + 1 fő ifjúsági lelkipásztor)		
Ifjúsági vezető 1. (meglevő civil vezető) a hozzá tartozó szolgálatok vezetésével	Ifjúsági vezető 2. stb. (meglevő civil vezető) a hozzá tartozó szolgálatok vezetésével	Meghívott ifjúsági lelkipásztor, aki lelki ajándékai szerint betölti a hiányzó (vagy újonnan indítandó) szolgálatokat
Ifjúsági tagok		

Isten áldja és vezesse a gyülekezetünk vezetőit, hogy a gyülekezet fejlődése ne csak a lelkipásztor meglététől függjön... Legyen folyamatos a gyülekezet fejlődése, missziója! Ehhez pedig folyamatosan kell az ígéretes, Krisztus követését teljes szívvel vállaló testvéreket hívni, tanítani, lelkileg – szellemileg felkészíteni a különféle vezetői szolgálatok végzésére, és végül kirendelni – Isten országa építésére, az Ő nagy nevének dicsőségére!